

10. katechéza

ROK VIERY



**14. júl 2013 : Viera – človek sa dotkne Boha
Boh človeka**

Keď sa Ježiš znova preplavil loďou na druhý breh, zišiel sa k nemu veľký zástup a bol pri mori. Tu prišiel jeden z predstavených synagógy menom Jairus a len čo ho zazrel, padol mu k nohám a veľmi ho prosil: „Dcérika mi umiera. Poď, vlož na ňu ruky, aby ozdravela a žila.“ Ježiš odišiel s ním a za ním išiel veľký zástup a tlačil sa na neho.

Bola tam aj istá žena, ktorá mala dvanásť rokov krvotok. Veľa vystála od mnohých lekárov a minula celý majetok, ale nič jej nepomohlo, ba bolo jej vždy horšie. Keď sa dopyčula o Ježišovi; prišla v zástupe zozadu a dotkla sa jeho šiat. Povedala si totiž: „Ak sa dotknem čo len jeho odevu, ozdraviem.“ A hneď prestala krváčať a pocítila v tele, že je z choroby vyliečená. Ježiš hneď poznal, že z neho vyšla sila. Obrátil sa k zástupu a spýtal sa: „Kto sa to dotkol mojich šiat?“ Jeho učeníci mu vraveli: „Vidíš, že sa na teba tlačí zástup, a pýtaš sa: »Kto sa ma dotkol?«“ Ale on sa obzeral, chcel vidieť tú, čo to urobila. Žena, vediac, čo sa s ňou stalo, prišla so strachom a chvením padla pred neho a povedala mu celú pravdu. A on jej povedal: „Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Choď v pokoji a buď uzdravená zo svojej choroby.“

Kým ešte hovoril, prišli z domu predstaveného synagógy a povedali: „Tvoja dcéra umrela; načo ešte unúvaš učiteľ?“ Ale keď Ježiš počul, čo hovoria, povedal predstavenému synagógy: „Neboj sa len ver!“ A nikomu nedovolil ísť za sebou, iba Petrovi, Jakubovi a Jakubovmu bratovi Jánovi. Keď prišli k domu predstaveného synagógy, videl rozruch, plač a veľké bedákanie. Vošiel dnu a povedal im: „Prečo sa plašíte a nariekate? Dievča neumrelo, ale spí.“ Oni ho vysmiali. Ale on všetkých vyhnal, vzal so sebou otca a matku dievčaťa a tých, čo boli s ním, vstúpil tam, kde dievča ležalo, chytil ho za ruku a povedal mu: „Talitha kum!“, čo v preklade znamená: „Dievča, hovorím ti, vstaň!“ A dievča hneď vstalo a chodilo; malo totiž dvanásť rokov. I stúpili od veľkého úžasu. On im prísne prikázal, že sa to nesmie nik dozvedieť, a povedal, aby dievčaťu dali jesť.

(Marek 5,21-43)

Vypočuli sme si dve výnimočné udalosti z Markovho evanjelia, ktoré sú však tak pevne spojené a zrastené, že vlastne vytvárajú jednu veľkú udalosť viery a Ježišovej moci. Ťažko hovoriť o týchto dvoch zázrakoch oddelene, lebo sú hlboko prepojené putom viery Jairusa a trpiacej ženy.

Jairus sa prediera cez veľký zástup okolo Ježiša. Prvý kontakt s Ježišom spočíva v tom, že Jairus uvidí Ježiša, človek uvidí Božieho Syna. Človek chce uvidieť Božieho Syna. Po uzdravení ženy Ježiš chce vidieť človeka, ktorý sa ho dotkol. Boží Syn chce vidieť človeka. Viera je aj o vzájomnom pohľade – človek chce vidieť Boha, Boh chce vidieť človeka. Viera spočíva v túžbe uvidieť Ježiša ako nádej pre môj život a Boh chce uvidieť toho človeka, ktorý v sebe nesie vieru a dôveru v neho.

Až keď Jairus uvidí Ježiša, prednesie svoju prosbu. Obsahom jeho prosby je prosba o Ježišov dotyk – „Pod', vlož na ňu ruky.“ Žena trpiaca na krvotok neprosí, aby sa jej Ježiš dotkol, neprosí o dotyk. Ona sa hneď dotkne Ježiša. Zdá sa, že len ona sa dotkla Ježiša. No zároveň aj Ježiš sa dotkol jej. Kto sa dotkne Ježiša s vierou, vtedy sa aj Ježiš dotkne jeho. Je rozdiel „tlačiť sa“ na Ježiša a „dotknúť sa jeho šiat“. Ježiš celkom jasne rozlíši tento rozdiel, aj keď učeníci tento rozdiel nevidia: „Vidíš, že sa na teba tlačí zástup ľudí, a ty sa pýtaš: Kto sa ma dotkol?“ Ježiš vie vycítiť aj vnútorný obsah našich skutkov. Či sú len prázdne, nevedomelé alebo či je v nich viera a láska. V našich skutkoch Ježiš vycíti aj naše srdce. V našom dotyku počuje náš vnútorný hlas viery, ktorý zaznel aj v tejto trpiacej žene: „Ak sa dotknem čo len jeho šiat, ozdraviem.“ Cez dotyk vychádza z tejto ženy viera, ktorá je v nej prítomná, a to spôsobí, že aj z Ježiša vychádza jeho vnútorná sila. Evanjelista Lukáš nazýva Ducha Svätého „mocou“ alebo „silou“ z výsosti (porov. *Lukáš 24,49*). Odpoveďou na vieru ženy je sila, ktorá vychádza z Ježiša,

a tou silou je Duch Svätý. Na náš dotyk viery Ježiš odpovedá darom Ducha Svätého.

Ale Ježiš odpovedá aj na Jairusovu prosbu, aby sa dotkol jeho dcéry. Prichádza do miestnosti, kde leží mŕtve dievča. Svojou rukou sa Ježiš dotýka už studenej ruky mŕtveho dievčaťa. Jeho dotyk spojený s mocou jeho tajomných slov *Talita kum* vracia život tomuto 12 ročnému dievčaťu. Ježiš sa dotýka bezduchej ruky človeka, aby človek mohol opätovať tento Boží dotyk svojou rukou. Trpiaca žena mala zdravú ruku, a hneď ju vystrela, aby sa dotkla Ježišových šiat. Ruka dievčaťa musí byť vzkriesená Ježišovým dotyk, aby aj sa aj táto mŕtva ruka mohla dotknúť Ježiša. Keď my nemáme silu dotknúť sa Ježiša, on nás predchádza svojím dotyk.

Viera v Ježiša vracia človekovi život. Zdá sa, že život bol vrátený len dcére Jairusa. Ale zdanie klame. Jairusova dcéra v dvanástich rokoch zomrela, ale trpiaca žena bola tiež akoby 12 rokov mŕtva. Bola vylúčená z náboženského života, lebo krvotok ju robil nábožensky nečistou, vylúčenou z uctievania Boha. Prišla o celý majetok, teda bola vylúčená zo spoločenského života. A krvotok ju robil neschopnou počať vlastné dieťa, oberal ju o možnosť založiť si rodinu. Teda Ježiš ju vracia do spoločnosti, do verejného prežívania náboženstva, otvára jej nové možnosti. Nazýva ju „dcérou“, lebo naozaj jej dáva nový život, je pre ňu akoby otcom, veď kvôli Ježišovi sa akoby druhýkrát narodila.

Krvotok robil ženu nečistou, teda neschopnou priblížiť sa k Bohu. Táto nečistá žena sa nielenže priblížila k Bohu, ale dotýka sa šiat Božieho Syna. To je niečo úplne nové. To, čo Boh vložil do ľudského tela, jeho biologický systém, nevyklučuje človeka z Božej blízkosti. To, čo nás od neho vzdáľuje, je vnútorné prázdno, „tlačenie sa na Ježiša bez viery vo svojom srdci“. Ani hriech nie je prekážkou k tomu, aby som sa dotkol

Ježiša. Dôležitá je veľkosť našej viery. Tak ako sa to modlíme vo svätej omši: *Nehľad' na naše hriechy, ale na vieru svojej Cirkvi...* Ved' práve vedomie vlastnej slabosti nás ešte viac odkazuje na Ježišov dotyk a bez jeho blízkosti by sme ani neobjavili silu viery, ktorú v sebe nosíme.

Ešte by sa dalo nájsť veľa podnetov pre našu vieru na základe týchto dvoch velikánov viery: Jairusa a trpiacej ženy. Spomenuli sme len niektoré, ale aj tie nech nám aspoň trochu pomôžu na našej púti viery.

Jairus a trpiaca žena nás učia, že viera spočíva aj vo vzájomnej túžbe Boha a človeka navzájom sa vidieť, navzájom sa dotýkať. Žena trpiaca na krvotok nás učí, aby každý dotyk s Ježišom nebol nevedomý, automatický. Nemáme sa na Ježiša bezducho tlačiť, ale dotýkať sa jeho šiat s vierou v srdci. Lebo my môžeme byť veľmi blízko Ježiša, dotýkať sa ho pri svätom prijímaní, a pritom sme veľmi ďaleko od neho, sme úplne sterilní voči jeho prítomnosti. Nech každé sväté prijímanie je spojené s prípravou, vnútorným dialógom: *Idem sa dotknúť Boha...* Keď sa ho dotýkame s vierou, sme obdarovaní silou Ducha Svätého, silou z Kristovho vnútra.

Často si opakujeme slová, ktoré prebehli vo vnútornom dialógu trpiacej ženy: „Ak sa dotknem, čo len jeho šiat, ozdraviem.“ Nech sú tieto slová prosbou o dar viery, ktorá nás vovádza do Božej blízkosti.